

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

Miesiąc walki z analfabetyzmem

W związku z inicjatywą Polskiej Macierzy Szkolnej i rozpoczęciem Miesiąca Walki z Analfabetyzmem ponizł przytoczamy fragmenty z rozprawy znakomitego pedagoga i autora dzieł z zakresu szkolnictwa p. Józefa Stenlera na ten doniosły dla rozwoju naszego młodego Państwa temat.

Problem likwidacji analfabetyzmu książkowego (literowego, absolutnego), nie znajduje w Polsce współczesnej właściwego zainteresowania, ani dość silnych opiekunów. Głosy, wskazujące tę bolejącą narodową, jako źródło poważnych opóźnień w dziele powszechnego postępu cywilizacyjnego, giną przysłonięte jazgotem codziennych, jakoby bar dziej palących niedomagań.

Współczesna Rosja ogłasza na wszystkie strony świata rewelacyjne rezultaty akcji „likpunktów” w dziedzinie likwidacji analfabetyzmu książkowego. Imni nasi sąsiedzi, albo zagadnienia tego, w takiej ostrości co Polska, nie mają, albo skutecznie z tą hańbą XX wieku walczą. U nas wygląda tak, jakby wszystko było w porządku...

Wiadomo, że niema się czem chwalić, lecz nie nasza to współczesnych wina, że takie dziedzictwo objęliśmy po zaborcach. Obowiązuje jednakowoż pamięć, że już półtora dziesiątka lat jesteśmy w własnym, państwowym gospodarstwie i ma odrabianie półtorawiekowej krzywdy narodowej i w tej dziedzinie sporo już było czasu.

Urząd Statystyczny nie ogłosił jeszcze liczby analfabetów, naliczonych wśród młodzieży i starszych przy ostatnich spisie ludności. Pierwszy, polski spis wykazał 955,972 analfabetów w miastach i 5,585,221 we wsiach. Ponieważ przyznawanie się do ślepoty książkowej miłem nie jest, sądzymy, że w miastach sporo kapeluszywych analfabetek dokonało za tajnienia, tem prawdziwszą przeto i jakże smutną, jest ogólna cyfra 6 milionów 541 tysięcy 193 analfabetów książkowych, nie wliczając w to dzieci, lecz tylko tych obywateli i obywatelki, co już ukończyli dziesiąty rok życia.

Takie przerażające miliony! To już nie źródło, ale cały ocean rozmaitego zła, korzeniacego się w głębie ciemnoty, za cofania i zabobonu, w zaraniu odrodzonego po niewoli, państwowego życia, zwycięskiego narodu!

Cyfrowych rezultatów akcji likwidacyjnej nie publikuje się, bo trudno je do kładnie ustalić. Należy wnosić, że są znikome w stosunku do ilości analfabetów. Biorąc w rachunek przybytek nieuczęcej się dziatwy, przekraczającej 10 rok życia a nie objętej przez szkołę, a nadto bunt w Polsce pleniący się chwast analfabetyzmu powrotnego, o czem z przeszerzeniem mówią członkowie wojskowych komisji poborowych, wnosić można, że wyglądamy dziś jeszcze gorzej, niż przed 15 laty...

Na wszystkich, myślących o tem zagadnieniu, ciąży obowiązek poszukiwania odpowiedniej formy, któraby: 1) rozszerzała podstawę werbunku czynnych podmiotów w dziedzinie likwidacji analfabetyzmu książkowego (poza nauki-cielstwem), 2) kroczyła z ich psychiką i umysłowym przygotowaniem, 3) dawała stosunkowo łatwy instrument działania w postaci odpowiednich pomocy oświatowych elementarzy i t. d.), 4) wytwarzała sprzyjającą atmosferę dla idei walki z analfabetyzmem.

„Czwórki oświatowe”, jako forma, propagowana przez Polską Macierz Szkolną, od 1924 roku, oczęściowo tylko posiadały powyższe cechy. Były one interesująca próba możliwości społecznych w tej dziedzinie. Elementarz do nauki starszych i Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w opracowaniu dla samouków umożliwiły zrozumienie drukowanego słowa i obywatelskiej myśli kil-

kućdziesięciu tysięcy rodaków, wyszykanym przez kierowników czwórek o-

światowych, z różnych środowisk społecznych. Forma ta okazała się jednak jeszcze nie dość łatwą i niedostatecznie prostą dla powszechnego zastoso-wania a nadto nie znalazła sprzyjającej atmosfery.

Nie zrażona niepowodzeniem, a zdobytym doświadczeniem zbrojna, przystępu-

je Polska Macierz Szkolna do organizo-wania nowej akcji w dziedzinie likwidacji analfabetyzmu książkowego syste-mem nauczania indywidualnego i powołała pospolitego ruszenia oświatowego Stowarzyszeń społecznych pod hasłem: Każdy Polak żołnierzem oświatowym! Umiejemy czytać — uczy nieumiejącego!

Inicjatywa Polskiej Macierzy Szkolnej pragnie dotrzeć do każdego stowarzyszenia i daje możność wywołania w ramach każdej organizacji ożywczego ruchu pociągającego do czynnego, określonego działania kulturalnego, wszystkich duchowo dojrzałych i dostatecznie umyślo-wo zaawansowanych członków organi-zacji.

Miejmy odwagę powiedzieć głośno to, co się powszechnie dziś mówi pocichu o skostnieniu współczesnego życia stowarzyszeniowego. Nie myślimy o tych orga-nizacjach dla których forma stowarzyszenia jest potrzebna dla ściągania dani-ny na pozytywne ekadynad cele. Mamy na uwadze te stowarzyszenia, które pra-gną opierać się na czynnych członkach i tworzyć dla nich, w ramach organi-zacyjnych i ze statutem zgodnych, szkoły społecznego życia. Mówi się: zarząd coś niecoś robi („ktoś” robi), a członkowie placą składki i biorą udział w defiladach na przerożnych „świętach”. Wyjaskrawienie przejawu przesadnej inicjatywy w urzędowaniu tak licznych doradnych „świąt” społecznych i obowiązkowego w nich udziału członków stowarzyszeń społecznych, ba, jeszcze w mundurach organizacyjnych, znakomicie ilustruje dążność do uczynienia członka stowa-rzyszenia „jednym ze słuchaczy”, „jednym z widzów”, „jednym z uczestni-ków”!... Coraz więcej zapominamy o człowieku!

Takie pojmowanie zadań społeczno-wychowawczych może się sergo zemścić, bo twórczości narodu trzeba sił czynnych, nie statystów. W gospodar-czych i politycznych warunkach Polski niema miejsca na typ Polaka — mane-kina.

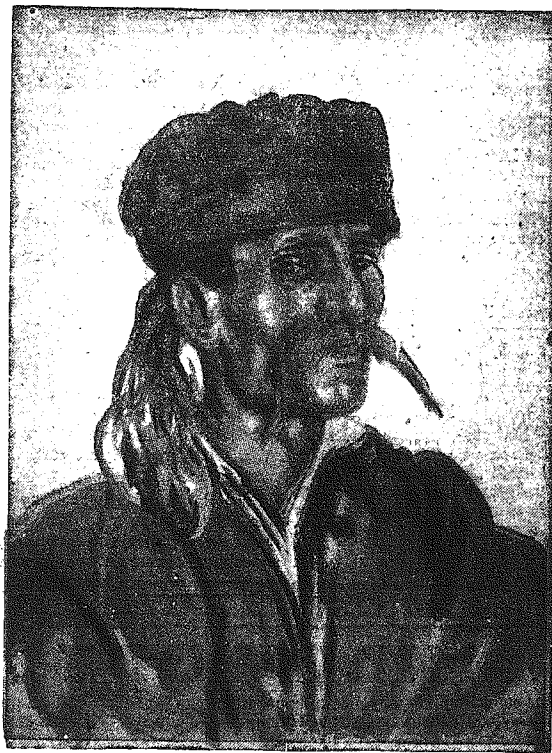
Inicjatywa Polskiej Macierzy Szkolnej daje wszystkim stowarzyszeniom nieby-lejaki środek budzenia człowieka, rozwi-jania aktywności osobistej każdego świat-łenię członka organizacji, umożliwienie mu przejawiania osobowości i wykazy-wania sprawności w dobrowolnej służ-bie społeczno-kulturalnej, przez wykona-nie określonego zadania, w warunkach i w sposób przez niego samego sobie wy-brany.

A zadanie jest proste, jak prostem mu si być wszystkim, — to wielkie i szlachetne: członek stowarzyszenia winien znaleźć sobie analfabeta, zachęcić go do nauki (w cztery oczy) i nauczyć go czytać (w cztery oczy) przy pomocy specjalnie uo-żonej „Nauki czytania” dla dorosłych.

Każdy światły członek organizacji za-chęcony przez swoje władze organizacyj-ne, łatwo dziś może wyznaczyć sobie a-nalfabeta i, zależnie od obopólnych u-zdolnień, w ciągu jednego do sześciu mie-sięcy nauczyć go poprawnie czytać. Wprowadzenie tej formy dobrowolnej służby społecznej członków stowarzyszeń może być niewątpliwym, lecz realnym dowodem pracy dla Państwa i dać błogosławione wyniki w dziele kultural-nego a w skutkach gospodarczego pod-noszenia najszerzszych sfer ludności Pol-ski.

W tej myśli występuje Polska Macierz Szkolna z inicjatywą przeprowadzenia pierwszego miesiąca likwidacji analfabetyzmu książkowego, w listopadzie 1934 roku. R...

TYP JUGOSŁOWIAŃSKI

Jugosławia znalazła się na pierwszym planie aktualności. Zamach narysył rzucił światło na sprawę tej ludności mieszanej, złożonej z Serbów, Słowenów, Chorwatów i Macedończyków. Typ jugosłowiański, pochwycony przez malarza polskiego Rupulewskiego, posiada, jak widzimy na reprodukcji powyżej, rysy słowiańskie z domieszką charakterystycznych cech południowych.

Wojska francuskie w pogotowiu

NAD GRANICĄ SAARY.

London. — „Times” donosi, iż rząd francuski udzielił generałowi dowódcy armii na granicy Saary odpowiednich instrukcji na wypadek zwrocenia się do niego o pomoc ze strony prezesa komisji rządzącej Zagłębia Saary.

W czasie ewakuacji Nadrenji — jak wiadomo — wojska francuskie zostały z Saary wycofane, prezes komisji rządzącej posiada jednak prawo zawezwania w razie potrzeby wojsk z poza terytorjum Saary.

W praktyce — podkreśla „Times” — chodźć będzie o wojska francuskie. Rząd francuski wydał obecnie niezbędne instrukcje, aby umożliwić prezesowi komisji rządzącej oddanie do dyspozycji dostatecznych sił na podstawie paragrafów umieszczonego w tym zastrzeżeniu, że tego rodzaju akcja nie może być rozumiana jako ponowna okupacja terytorjum.

„Times” wymienia 20 korpus stacjonowany w Nancy oraz 6-ty korpus, stacjonowany w Metz, jako jednostki, mogące w danym wypadku wchodzić w grę.

Zdenerwowan'e w Niemczech

Berlin. — Wiadomości o przygotowaniu wojskowych Francji na wypadek puczu szturmówek narodowo - socjalistycznych w zagłębiu Saary, wywołały tu alarmujące wrażenie. Posypały się pełne

oburzenia ataki na Francję i jej rzekoma cuskii udzielił generałowi dowódcy armii na granicy Saary odpowiednich instrukcji na wypadek zwrocenia się do niego o pomoc ze strony prezesa komisji rządzącej Zagłębia Saary. Wersje, rozsiewane przez emigrantów i pewne koła francuskie, mające jako by na celu „tylko zakłócenie spokojnego przeprowadzenia plebiscytu i wywołanie odpowiedniego nastroju wśród ludności zagłębia Saary”. Prasa określa to, jako manewr propagandy — dla zastraszenia ludności. Tego rodzaju przygotowania francuskie nazywa prasa niemiecka „zamacchem stanu”, sprzecznym z duchem po-stawioneń plebiscytowych traktatu wersalskiego, i uważa, że byłoby to jawnem pogwałceniem traktatu.

Wielkie zaniepokojenie i zdenerwowa-nie wywołała tu również wiadomość, że Francja namawia rzekomo Anglię, by i ona również wysłała swoje pogotowie wojskowe na terytorjum Saary.

O SPOKOJ PODCZAS PLEBISCYTU W SAARZE.

Paryż. — Agencja Havasa donosi z Londynu, że koła rządowe Wielkiej Brytanji przyjęły z zadowoleniem środki ostrożności, zastosowane przez francuskie władze wojskowe, celem ewentualnego zapewnienia spokoju na obszarach Saary na wypadek, gdyby komisja rządząca wy-stąpiła pod adresem Francji z tego rodzaju życzeniem. W Londynie — panuje prze-konanie, że wydane zarządzenia są najlep-szym sposobem zapewnienia spokojnego przebiegu wyborów.

LEKARZ DENTYSTA **Adolf PAROZYŃSKI**
11-ga Alzeta Nr 29 m. 8.
Przejmując od goda. 10 11 od 5-6.

Analfabetyzm — to hańba XX wieku.

Stać do szeregów pionierów oświaty!

Wskazówki w sprawie Miesiąca walki z analfabetyzmem — w Polskiej Macierzy Szkolnej, Warszawa, Krakowskie Przedmieście Nr. 7.

